

РЕШЕНИЕ

№ 2483

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря КРАСИМИРА Б. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Райна Мартинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512630 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 20160265/20.07.2021 г. по гр. д. № 45572/2020 г. по описа на СРС, 49 състав е признато за установено по предявения от В. В. К. против „Е.М.“ ЕООД иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК, че В. В. К. не дължи на „Е.М.“ ЕООД сумата от 5257,14 лева – главница, ведно със законната лихва за периода от 23.03.2012 г. до изплащане на вземането, 715,75 лева – редовна лихва за периода от 25.03.2011 г. до 05.03.2012 г., 125,90 лева – наказателна лихва за периода от 25.04.2011 г. до 22.03.2012 г., 121, 98 лева – държавна такса и 322 лева – юрисконсултско възнаграждение, за което е издаден изпълнителен лист на 07.05.212 г. по ч.гр.д. № 14725/2012 г., СРС, 53 състав, както и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Е.М.“ ЕООД е осъдено да заплати на В. В. К. сумата от 918,84 лева – разноски по делото.

Против решението е подадена въззивна жалба вх. № 25128811/11.08.2021 г. (пощенско клеймо от 10.08.2021 г.) от „Е.М.“ ЕООД, в която са изложени съображения за неправилност на първоинстанционното решение . Въззивникът поддържа, че при постановяване на решението си, съдът е направил неправилни констатации като е приел, че са налице

последниците на погасителна давност по отношение на процесното вземане. Не били обсъдени всички представени по делото доказателства и изложени аргументи по отношение на въпроса за основателността на иска и относно юридическите факти, довели до спиране и прекъсване на погасителната давност. Поддържа, че важен с оглед прекъсването на давността е фактът, че към момента на образуване на изпълнително дело № 01673 по описа на ЧСИ Д.В. е в сила Постановление на Пленума на ВС № 3/18.11.1980 г., където изрично било постановено, че погасителна давност не тече, докато трае изпълнителния процес относно принудителното осъществяване на вземането. Това постановление е загубило силата си с постановяване на Тълкувателно решение № 2/2015 г., което се прилагало от момента на обявяването му – 26.06.2015 г. Следователно от образуване на изпълнителното дело до 26.06.2015 г. давност за вземанията, предмет на издадения изпълнителен лист не е текла и тя не е изтекла до образуване на изпълнително дело № 01292/2019 г. по описа на ЧСИ Д.В.. Освен това, поддържа, че давността е свързана с поведението на кредитора и дори при настъпили основания за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК, то съдебният изпълнител е бил длъжен да пристъпи към изпълнение. С подаване на молба, с която е посочен изпълнителен способ, то давността е прекъсната. Освен това, кредиторът не можело да бъде санкциониран за бездействие на съдебния изпълнител. Поддържа, че не може да бъде признато за установено, че ищецът не дължи, тъй като с погасяване по давност на вземането, то не престава да съществува, а единствено липсвало притезателното право на принудително изпълнение. Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен., Претендира направените по делото разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия В. В. К. с вх. № 25148238/07.10.2021 г., с който оспорва въззивната жалба. Поддържа, че правилно съдът приел, че отмяната на ППВС има обратно действие и в изпълнителния процес давността не спирала, а само се прекъсвала с предприемане на нови изпълнителни способи. В чл. 115 от ЗЗД не било предвидено като основание за спиране на погасителната давност образуване на изпълнително дело. Оспорва доводите на въззивника, че бил предприемал регулярно изпълнителни действия, с които е поддържал

висящността на производството, като твърди, че за периода от 15.05.2013 г. до 28.05.2015 г. (повече от 2 години) действия на били предприемани. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено и претендира направените по делото разноски.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА** следното:

Производството по гр.д. № 45572/2020 г. по описа на СРС, 49 състав е образувано по искова молба, подадена от В. В. К. против „Е.М.“ ЕООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК.

Ищецът твърди, че е осъден да заплати на „Р. (България) ЕАД въз основа на изпълнителен лист от 07.05.2012 г. по ч.гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС въз основа на Заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК от 04.05.2012 г. следните суми – 5257,14 лева – главница, ведно със законната лихва за периода от 23.03.2012 до изплащане на вземането, 715,75 лева – редовна лихва за периода от 25.03.2011 г. до 05.03.2012 г., 125,90 лева – наказателна лихва за периода от 25.04.2011 г. до 22.03.2012 г., 121,98 лева – държавна такса, 322 лева – юрисконсултско възнаграждение. Твърди, че въз основа на изпълнителния лист на 25.06.2012 г. било образувано изпълнително дело № 1673/2012 г. по описа на ЧСИ Димитър Вълчев с взыскател „Р. (България)“ ЕАД. Твърди, че по изпълнителното дело били предприети следните действия: на 02.07.2012 г. бил наложен запор на банкови сметки на длъжника, на 23.05.2013 г. било получено запорно съобщение за налагане на запор върху трудово възнаграждение, изплащано на ищеца от „И.“ ООД, но трудовият договор бил прекратен на 08.05.2013 г. На 23.10.2014 г. и на 05.01.2015 г. „Е.М.“ ЕООД е уведомило ЧСИ за извършено прехвърляне на вземането, но не било поискано извършване на изпълнителни действия. На 28.05.2015 г. взыскателят подал молба, с която направил искане да бъде наложен запор върху превозни средства, а на 24.03.2016 г. отново било направено искане за справка на притежавани от ищеца МПС, но не било поискано налагане на запор върху тях. Твърди, че на 15.07.2019 г. било констатирано настъпила перемпция на изпълнително дело № 1674/2012 г., но ответникът образувал ново изпълнително дело под № 1292/2019 г. по описа на

ЧСИ Д.В., по което изпълнителни действия били предприети на 27.08.2019 г., когато е наложен запор върху банкова сметка на В. К. в „Ю.Б.“ АД и на 28.08.2019 г. – в „ОББ“ АД. Поддържа, че в периода от 02.07.2012 г. до 02.07.2014 г. не били предприемани изпълнителни действия от вискателя, поради което и изпълнително дело № 1673/2012 г. е било прекратено по силата на закона на 03.07.2014 г., а всички действия, извършени след тази дата не са годни да прекъснат погасителната давност. Поддържа, че към датата на образуване на изпълнително дело № 1292/2019 г. процесното вземане е било погасено по давност. Моли да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено между страните, че вземането, предмет на изпълнителен лист от 07.05.2012 г. по ч.гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС не е дължимо, като погасено по давност.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника, с който Е.М. ЕООД оспорва предявения иск. Поддържа, че вземането не е погасено по давност, тъй като с подаване на молбата за образуване на изпълнително дело е направено искане за предприемане на изпълнителни действия от първоначалния вискател. Твърди, че давността не е изтекла преди образуване на второто изпълнително действие. Твърди, че давността по предходното изпълнително дело е започнала да тече на 26.06.2015 г., когато е постановено Тълкувателно решение 2/2013 г. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира направените по делото разноси, включително и юрисконсултско възнаграждение.

В първоинстанционното производство са събрани писмени доказателства, от които се установява следното:

Въз основа на заявление от 23.03.2012 г., подадено от „Р. (България)“ ЕАД е издадена заповед за незабавно изпълнение по гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС, 53 състав, с която на В. В. К. е разпоредено да заплати на кредитора сумата от 5257,14 лева – главница по Договор за банков кредит от 04.07.2007 г. и Анекс № 1 от 30.09.2009 г. към договора, ведно със законната лихва от 23.03.2012 г. до изплащане на вземането, редовна лихва в размер на 715,75 лева за периода от 25.03.2011-05.03.2012 г., наказателна лихва в размер на 125,90 за периода от 25.04.2011 до 22.03.2012 г. и разноси по делото в размер на 121,98 лева – държавна такса и 322 лева – възнаграждение за юрисконсулт. Въз основа на заповедта е издаден изпълнителен лист на

07.05.2012 г.

По молба от **25.06.2012** г. на „Р. (България)“ ЕАД и въз основа на издадения по гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС, 53 състав е образувано изпълнително дело № 20128610401673 по описа на ЧСИ Д.В.. С молбата за образуване на изпълнително дело е направено искане да бъде наложен запор върху банкови сметки на длъжника, върху трудово възнаграждение и на основание чл. 18 от ЗЧСИ е възложил на частния съдебен изпълнител да извърши цялостна проверка на имуществото на длъжника.

Покана за доброволно изпълнение, ведно с приложена към него заповед за изпълнение е връчена на длъжника В. В. К. чрез залепване на уведомление по чл. 47, ал. 1 от ГПК.

На **15.05.2013** г. е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника, получавано от „И.“ ООД, за което запорно съобщение е връчено на работодателя на 12.06.2013 г.

С молба от 10.03.2014 г. вискателят „Р. (България)“ ЕАД е уведомил съдебния изпълнител, че с Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 03.01.2011 г. и Анекс от 10.08.2012 г. и Конкретен договор за цесия от 13.02.2014 г. банката е прехвърлила вземането си към длъжника В. В. К. на „Е.М.“ ЕООД.

С молба от **24.10.2014** г. „Е.М.“ ЕООД е направил искане на основание чл. 429 от ГПК да бъде конституиран в качеството му на вискател, както и на основание чл. 18 от ЗЧСИ е възложил на ЧСИ да извърши всички необходими действия за нормалния ход на изпълнителното производство. С молба от **05.01.2015** г. „Е.М.“ ЕООД е направил отново искане за конституиране като вискател и отново на основание чл. 18 от ЗЧСИ е възложил на съдебния изпълнител да предприеме необходимите действия в изпълнителното производство. Изпълнителни действия в изпълнение на възлагането не са предприети от съдебния изпълнител.

С молба от **28.05.2015** г. вискателят е направил искане да бъде извършена справка в ПП – КАТ при ОДМВР дали длъжникът притежава автомобил, като при наличието на такъв е направено искане да бъдат предприети изпълнителни действия.

С молба от **24.03.2016** г. вискателят отново е направил искане да бъде

извършена справка за притежавани от длъжника автомобили „с оглед необходимостта от извършване на последващи изпълнителни действия“.

С молба от **24.06.2019** г. „Е.М.“ ЕООД е направило искане изпълнителното дело да бъде прекратено и да му бъде върнат изпълнителния лист, въз основа на който е било образувано. С Постановление от 15.07.2019 г. частният съдебен изпълнител е прекратил изпълнително дело № 20128610401673.

На **14.08.2019** г. по изпълнителен лист от 07.05.2012 г. е образувано изпълнително дело № 201986104001292 по описа на ЧСИ Д.В., с която са направени искания за извършване на принудителни действия за събиране на процесното вземане.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **ПРАВНА СТРАНА** следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните. При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ГПК всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. В чл. 439 от ГПК е предвидена възможност за длъжника в изпълнителното производство да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Същото право има и длъжникът в производството по издаване на заповед за изпълнение, която е влязла в сила. Предмет на делото е отрицателен установителен иск, с предявяването на който ищецът цели да установи, че вземането на ответника, за което е издаден изпълнителен лист по гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС, 53 състав не

съществува респ. не подлежи на принудително изпълнение по изпълнително дело № 201986104001292 по описа на ЧСИ Д.В..

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест (чл.154, ал.1 от ГПК) и въведените от ищеца твърдения, ответникът е следвало да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на задължение за ответника, възникнало по силата на договор за заем, прехвърлянето на вземането, което е породило действие по отношение на ищеца. Освен това, във връзка с направеното възражение за изтекла погасителна давност ответникът е следвало да установи фактите, свързани със спиране или прекъсване на течението на погасителната давност за главница и лихви.

Не е спорно между страните, че между „Р. (България)“ ЕАД и В. В. К. е съществувало облигационно правоотношение, в съдържанието на което е било включено процесното задължение, че е била издадена заповед за изпълнение, както и че е образувано изпълнително производство въз основа на издадения изпълнителен лист, както и че процесното вземане е било прехвърлено на „Е.М.“ ЕООД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането. Доколкото по делото не е спорно, че заповедта за изпълнение, издадена по гр.д. № 14725/2012 г. по описа на СРС, 53 състав е влязла в сила, то не следва да бъде обсъждано съществуването на вземането, произтичащо от договор за кредит.

В чл. 116, б. “б” от ЗЗД е предвидено, че давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение от кредитора. В конкретния случай, обаче, изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. С подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение не се прекъсва давността. Това е така, тъй като заповедното производство е едностранно производство и до постановяване на съдебния акт, с който на длъжника се разпорежда заплащане на определена сума, длъжникът не е уведомен за предприетите по отношение на него действия.

Съгласно чл. 116, б. “в” от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Установява се по делото, че въз основа на издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително производство на 25.06.2012 г., като с образуването на делото са направени искания за предприемане на изпълнителни действия, с което започналата да тече погасителна давност е прекъсната и е започнала да тече нова давност. От събраните по делото доказателства (приложени в изпълнително дело № 20128610401673 по описа на ЧСИ Д.В.) се установява, че на 15.05.2013 г., 28.05.2015 г. и 24.06.2016 г. вискателят „Р. България“ ЕАД и „Е.М.“ ЕООД са направили искания до съдебния изпълнител за предприемане на изпълнителни действия. Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителното производство е било прекратено, тъй като в период повече от 2 години (между 15.05.2013 и 28.05.2015 г.) не са предприемани изпълнителни действия нито от вискателя, нито от съдебния изпълнител въз основа на възлагане по чл. 18 от ЗЧСИ, поради което и всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Независимо от това, предприетите действия са прекъснали давността, като този ефект не зависи от по-късно настъпилата перемпция. При така установеното, съдът приема, че след 15.05.2013 г. не са извършвани изпълнителни действия, поради което и започналата да тече нова погасителна давност по отношение на главница и акцесорни вземания е изтекла към момента на образуване на изпълнително дело № 201986104001292 по описа на ЧСИ Д.В..

Предприетите след прекратяване на изпълнителното производство на 16.05.2015 г. изпълнителни действия не са от естество да прекъснат погасителната давност за вземанията. Валидно изпълнително действие е действие за принудително събиране на паричното притезание, предприето от съдебния изпълнител по редовна молба за изпълнение по непрекратен изпълнителен процес. За прекъсване на погасителната давност не е нужно това действие да е довело до постъпление на суми, съответно до осребряване на имуществото на длъжника преди настъпилата перемпция. /В този смисъл Решение № 3/04.02.2022 г. по дело № 1722/2021 г. на ВКС, IV-то Г. О. / В случая действията от 2015 до 2019 г. по изпълнителното дело от 2012 г. са били извършени по вече прекратено на основание на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнително дело и съдът приема, че те не са валидни и не са от естество да

прекъснат погасителната давност.

Следователно към датата на подаване на исковата молба 23.09.2020 г., вземанията, за които е издаден изпълнителен лист от 07.05.2012 г. са погасени по давност.

Неоснователни са доводите жалбоподателя, че в хода на изпълнителното производство давност не е текла. Действително такова разрешение е дадено с Постановление № 3/1980 г. на Пленума на ВС, но то е обявено за загубило значение с приемане на Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Тълкуването на нормите, дадено с посоченото тълкувателно решение, има значение от момента на влизане в сила на тълкуваната норма, а не от момента на постановяване на тълкувателното решение – аргумент от чл. 50 от ЗНА вр. с чл. 130, ал. 2 от ЗСВ. Действително, ЗСВ не съдържа норма със съдържанието на разпоредбата на чл. 50, ал. 1 от ЗНА, но с оглед разпоредбата на чл. 46 от ЗНА, тя следва да намери приложение, като уреждаща подобни случаи и отговаряща на целта на закона. Следва да се посочи и че в мотивите на т. т. 10 от Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС са изложени съображения, че обстоятелствата, налагащи отмяната на Постановление № 3/1980 г. са настъпили още през 1991 г., поради което и към настоящия казус намира приложение даденото тълкуване с тълкувателното решение, прието при действието и на нова уредба на несъдебните изпълнителни основания.

Неоснователни са доводите на въззиваемия, основани на Решение 170/17.09.2018 г. на ВКС по дело № 2382/2017 г.; Решение № 51/21.02.2019 г. на ВКС, по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV-то Г. О. В обратния смисъл са постановени други решения на ВКС, като например Решение № 45/30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г. по описа на ВКС, Четвърто ГО, Решение № 131/23.06.2016 г. по гр. д. № 5140/2015 г. на ВКС, Четвърто ГО, Решение № 12/02.06.2016 г. по т. д. № 3788/2014 г. на ВКС, Първо ТО, и други, правните изводи на които се споделят от въззивния съд.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло.

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 720 лева, представляваща направени

разноски във въззивното производство.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 20160265/20.07.2021 г. по гр. д. № 45572/2020 г. по описа на СРС, 49 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „Е.М.“ ЕООД, ЕИК – *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ж.к. *****, ул. *****, да заплати на В. В. К., ЕГН-*****, гр. София, ж.к. ***** сумата от **720 лева**, представляваща направени разноски във въззивното производство, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба.

Решението може да се обжалва пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____